

РОЗДІЛ 1

ГАДЕС

Гадес стояв за кілька метрів від фермерського будинку, охопленого вогнем.

Від будівлі лишився самий каркас: примара оселі, що колись тут стояла, та все ж полум'я продовжувало бушувати й досі, наповнюючи нічне повітря димом і попелом. Біля його ніг — тіло немолодого чоловіка, фермера, який тут жив, із купою вогнепальних поранень на спині. Неподалік і його душа, яка, не підозрюючи, що покинула фізичне тіло, виконувала, вочевидь, звичні вечірні справи по господарству. Таке нерідко траплялося з тими, кого спіткала раптова смерть.

Старий явно такого не передбачав.

Та й не мусив. Єдиною провинкою цього фермера було те, що він побачив офіютавра — чудовисько, наполовину бика, наполовину змія, яке за пророцтвом мало стати вбивцею богів. Про це хтось пронюхав і навідався до старого, видавши себе за представників влади, а, отримавши бажане, вони вбили чоловіка.

Гадес відчув збурення магії Танатоса, коли бог явився поруч нього, мов розчерк тіні, що розчинився в ночі. Його біле волосся й бліде обличчя осяювали відблиски полум'я.

Жоден не промовив і слова, та й потреби в тому не було. Тут уже нічим не зарадиш, лишилося тільки

провести душу фермера до Підземного світу. Щойно він освоїться в Асфоделі, можливо, зможе розповісти їм про те, хто його вбив, однак Гадес непокоївся, що тоді вже може бути запізно. До того часу з'являться й інші очевидці, які помітять офіотавра, і хай хто полює на нього, вони лишатимуть по собі стежку трупів, аж поки не спіймають чудовисько.

— Такі смерті я оплакую найдужче, — сказав Танатос.

— Вбивства? — запитав Гадес.

— Йому недовго лишалося ходити по землі, та все ж його життя однаково обірвали.

Гадес нічого не сказав, але теж про це думав.

Смерть цього фермера була непотрібною. Єдине, чим він міг бути корисний, — підтвердити, що офіотавр живий, проте упевнитися в достовірності цих чуток можна було й без убивства.

Хай хто це скоїв, Гадес їх знайде, і тоді на них чекатиме невідкладне й справедливе покарання.

Бог перевів погляд з полум'я на душу фермера, яка тепер нестямно намагалася увійти в охоплений вогнем хлів, неначе прагнучи дістатися до тварин, які були все-редині. Проте, вони вже загинули.

— Упокой його, — сказав Гадес.

На цьому етапі свого довгого життя він рідко відчував співчуття до мертвих, але в такі миті, коли жорстокість людства проявлялася найяскравіше, тягар полегшення страждань видавався йому найважчим.

Танатос кивнув і розправив крила, а потім рушив до душі.

Гадес залишив їх наодинці й натомість пішов до широкого поля за фермерським будинком, подалі від зарева пожежі.

Зорі над головою виблискували так яскраво, що аж відкидали тіні, й Гадесова тінь поміж припорошеної снігом трави була найбільшою. Попри літню ніч, надворі

стояв морозний холод: несвоєчасний дарунок від Деметри, богині родючості.

І це не випадковість.

Того вечора, коли Гадес офіційно освідчився Персефоні й вона відповіла згодою, почалася буря. Деметра оголосила війну, і негода була її зброєю, щоб їх розлучити. На перший погляд ніби й нічого страшного: всього кілька крижаних крапель, проте це був початок чогось набагато гіршого.

Загинуть люди. Це було лише питання часу.

І що станеться тоді? Чи боротиметься Персефона за їхнє кохання? Чи поступиться матері, щоб урятувати світ?

Гадесу не подобалося, що він схилявся до другого варіанта.

Він розумів, це жахлива ситуація, безвихідна. Якби Деметра справді любила доньку, то ніколи не поставила б її перед таким вибором.

Гадес усе це обмірковував, вглядаючись у небо, подумки з'єднуючи зорі в сузір'я. Знайшов обриси Кита — морського чудовиська, вбитого Гераклом; Візничого — грецького героя, якого виховала Афіна; Овна — золотого барана, чия шерсть могла зцілити будь-яку живу істоту; й Оріона — мисливця, який насмілювався виступити проти Геї, а от Тілець, сузір'я в центрі їхнього небосхилу, що колись позначало загибель офіотавра під час титаномохії, зникло.

Саме цей знак Гадес і шукав. Іліас казав правду: чудовисько воскресили. Не те щоб Гадес не повірив сатиру, але часом чутки — це лише чутки.

— *Кляті мойри*, — буркнув він і мав повне право лисловити про сестер. Лахесіс, Клото та Атропа свідомо підлаштували це воскресіння. Гадес знав, що це сталося лише тому, що він убив Бріарея, одного з гекатонхейрів, сторуких велетнів, які допомогли олімпійцям під час

титаномахії. Гера, богиня шлюбу, скористалася нагодою помститися велету, який допоміг Зевсу втекти з пут, коли разом з Аполлоном та Афінною намагалася скинути його з трону.

«Душа за душу», — сказали мойри.

Від згадки про те, як помер Бріарей, Гадесу кольнуло в грудях. У тій миті не було ні шкодування, ні благання, ні гніву, лише вмиротворене прийняття. Можливо, саме це й найгірше: те, що велетень йому вірив і вважав, що настав його час, а не що на смерть його прирекла інша богиня.

Ще тоді, коли Гадес узяв Бріарея за руку й витягнув його душу з тіла, наче відколотий уламок п'їтьми, він знав, що це матиме далекосяжні наслідки, поза межами навіть плетива мойр, бо ж щойно Зевс та Бріареєві брати, Гієс і Котт, дізнаються, що він скоїв, Гадес уже не матиме їхньої підтримки чи союзництва. Не те щоб він вірив, ніби хтось із братів став би на його бік, зрадивши Зевса. Не він врятував їх з темряви Тартару. Та все ж вони були союзниками олімпійців у війні проти титанів і допомогли скинути старших богів у глибини Тартару. Гадес не сумнівався, що зрештою муситиме виступити проти Зевса, тим паче з огляду на їхні заручини з Персефоною. І коли дійде до справи, він вже не зможе розраховувати на допомогу двох велетів. Хоч і дорікнув би їм у тому.

За відданість Гадес віддячив їм стратою брата.

* * *

Із поля бог мертвих перенісся до свого кабінету в «Безночі». Щойно явився, в кімнаті запала тиша, гнітюча й важка. Він глянув на присутніх: Іліаса, Зофі, Діоніса і... Гермеса.

Гадес опустив очі на бога крутіїства, який розсівся в його кріслі й виклав ноги на стіл. Коли їхні погляди

перетнулися, на золотавому обличчі проступила сором'язлива усмішка. Гадес спохмурнів і вишкірив зуби, змушуючи бога підвестися.

— Я лише грів тобі місце, — оборонно відповів Гермес.

Гадес зиркнув на нього й сів. Крісло й справді виявилося теплим, але від цього погляд Гадеса лише посуворішав.

— Для короля мертвих лише найкраще, — радісно усміхнувся Гермес і відійшов, збираючись примоститися на краєчок Гадесового обсидіанового столу.

— Якщо твій зад бодай торкнеться цього столу, Гермесе, я оберну обсидіан розпеченою лавою.

— Та я ж не голий, — заперечив Гермес.

Гадес застережливо глянув на бога.

— А знаєш що? На дивані все одно значно зручніше, — сказав Гермес і сів на бильце.

Гадес перемкнув увагу на присутніх, зокрема на Діоніса. Той тримався позаду, ніби й не був частиною гурту: вочевидь, бо й не хотів нею бути. Вбрання на ньому було значно буденніше, ніж зазвичай: темні штани й бежевий светр. Товсті коси скріплені ззаду, а руки — схрещені на грудях. Вигляд у нього був роздратований, хоч Гадес припускав, що це не через виклик до «Безночі», а через смертну детективку, яку Діоніс утримував у своєму клубі, Аріадну Алексіу.

Гадеса здивувало, що бог прийшов, хоч, імовірно, він зробив це винятково з цікавості. Діоніс мав напружені стосунки з олімпійцями передусім через ненависть Гери до нього. Власне, саме тому він зрештою й обрав, на чий бік стане. Але Гадес не був дурнем. Він знав, що це не свідчило про те, що тепер Діоніс буде відданий йому. Це означало лише те, що бог божевілля відданий собі самому.

— Офіотавра воскресили, — сказав Гадес. — Його сусір'я зникло з небосхилу.